

MILAN ŠIMÁČEK – TAM, KDE SE ZPÍVÁ

Když jsem byl malý kluk, byla naše rodina jednou z mála v okolí, kdo měl telefon. Vybavuji si tu malou šedivou skříňku, co stála na chodbě u schodů. Ještě jsem k telefonu nedosáhl, ale fascinovalo mě, když do něj máma mluvila.

Pak jsem objevil, že tam někde v té báječné věci bydlí úžasná osoba. Jmenovala se „INFORMACE, PROSÍM“. A zřejmě neexistovalo nic, co by nevěděla. „Informace, prosím“ uměla dodat telefonní číslo kohokoliv, a také nahlásit správný čas a předpovědět počasí.

Moje první osobní zkušenost s tím géniem v krabičce nastala jednoho dne, když byla máma zpívat se sborem na svatbách. Hrál jsem si výjimečně v dědově dílně u ponku a pořádně se praštil kladivem do prstu. Strašně to bolelo, ale nemělo smysl, abych brečel, protože doma nebyl nikdo, kdo by mě utěšil. Chodil jsem zoufale po domě, cucal si bolavý prstíček, ve kterém to cukalo, až jsem přišel k schodišti.

„Telefon!“ — Rychle jsem si doběhl pro stoličku, vzal sluchátko a přiložil si ho k uchu. Pamatoval jsem si čísla jedna a čtyři, tak jsem je vytočil. Jednou nebo dvakrát to kliklo, a tichý jasný hlas mi řekl do ucha: „Informace, prosím?“

„Bouchl jsem se do prstu“, zabulil jsem do telefonu, a po tvářích mi valily slzy jako hrachy. Vědom si toho, že mám konečně posluchače...

„Copak? Maminka není doma?“, ozvala se otázka.

„Nikdo není doma. Jenom já“, vzlykal jsem.

„Teče ti krev?“, zeptal se hlas.

„Ne“, odpověděl jsem, „ale uhodil jsem se do prstu kladivem a ono to bolí.“

„Můžeš si otevřít ledničku?“, zeptala se. Odpověděl jsem, že ano.

„Tak si odštípní kousek ledu a přidrží si ho u prstu“, řekl hlas.

A potom jsem volal „informace, prosím“ na všechno. Žádal jsem informace ze zeměpisu, a ona mi vysvětlila, proč Aljaška a Kamčatka blízkou jsou, ač to tak nevy-
padá. Pomohla mi s matematikou. A řekla mi, že ochočená veverka, která utekla ze
zoo – já ji našel v parku a přinesl domů – bude jíst ovoce, oříšky, a až se uklidní,
abych ji do zoo vrátil.

Brzy na to se stalo, že umřela Péťa. Naše andulka. Zavola jsem „informace,
prosím“ a sdělil jim tu smutnou novinu. Poslouchala, a pak říkala takové ty věci, co
říkají dospělí dětem, aby je uchlácholili. Ale mne to neutěšilo.

Zeptal jsem se jí: „Čím to je, že ptáčekové mají tak krásně zpívat a přinášet ra-
dost do rodiny jenom proto, aby pak skončili jako hromádka peří na dně klece?“

Musela cítit, jak strašně mi na tom záleží, protože tiše řekla: „Milane, pamatuj
si jednou provždy, že jsou jiné světy, kde se zpívá.“

A pak jsem se zase jednou do telefonu „informací, prosím“ zeptal: „Jak mám
správně napsat FIX?“

Tohle všechno se událo v malém městečku na jihovýchodě, kde jsem jako kluk
žil. Když mi bylo sedmnáct, přestěhoval jsem se přes celou republiku do Prahy. Mo-
je přítelkyně mi zvláště chyběla. „Informace, prosím“ patřila k tomu kouzelnému
přístroji tam – v domě, kde pak už žili jen babička s dědou. A i když se ze mě stal
teenager, vzpomínky na moje dětské konverzace mne nikdy docela neopustily. V
okamžicích pochybností a postpubertálních výkřiků jsem si docela často vyvolával
ten až nadzemsky vyrovnaný pocit bezpečí, který jsem s ní zažíval. Teď jsem teprve
dokázal ocenit, jak byla trpělivá, chápaní a laskavá, když trávila svůj čas s malým
klukem.

O pár let později, když jsem jel už jako mladý muž na Slovensko hrát divadlo,
zastavil jsem se v městečku a měl pár hodin čas. Asi patnáct minut jsem dal řeč se
svým bratrem, který se do domu nastěhoval. A najednou, skoro bez přemýšlení,
jsem vytočil stará čísla – jedna, čtyři.

Jako zázrakem jsem uslyšel tichý, zřetelný hlas, který jsem tak dobře znal: „In-
formace, prosím.“ Vlastně jsem nic takového neplánoval, ale najednou se slyším, jak
říkám: „Mohla byste mi, prosím, říct, jak se správně napíše FIX?“

Nastala dlouhá pomlka. A pak následovala tiše pronesená odpověď: „Tak bych řekla, že se ten prstíček mezitím už zahojil.“

Zasmál jsem se. „Tak jste to opravdu vy?“, vydechl jsem překvapením. „To bych rád věděl, jestli máte vůbec představu, jak moc jste pro mne v té době znamenala.“

„To bych ráda věděla,“ řekla ona, „jestli máte tušení, jak moc vaše volání znamenalo pro mne. Já sama děti nemám, a těšila jsem se na každé vaše zavolání.“

Řekl jsem jí, jak často jsem na ni za ta léta myslel, a zeptal se, zda se mohu zase ohlásit, až přijedu navštívit bratra.

„Prosím, udělejte to!“, řekla. „Prostě řekněte, že chcete Kateřinu.“

Tři měsíce na to jsem byl v městečku nazpátek. Na „informacích“ byl jiný hlas. Ptal jsem se po paní Kateřině.

„Jste přítel?“, řekla slečna v ústředně.

„Ano. Docela starý přítel,“ odpověděl jsem s úsměvem na tváři.

„Je mi líto, že vám musím říct něco takového. Kateřina posledních pár let pracovala už jenom na částečný úvazek. Byla nemocná. Je to pět týdnů, co zemřela.“

Ale ještě, než jsem mohl zavěsit, řekla: „Počkejte! Neříkal jste, že se jmenujete Milan?“

„Ano.“

„No ovšem. Paní Kateřina tu pro vás nechala vzkaz pro případ, že byste zavolal. Já vám ho přečtu... Řekněte mu, že jsou jiné světy, kde se zpívá. On už bude vědět, co myslím.“

Poděkoval jsem a zavěsil. Věděl jsem, co měla Kateřina na mysli. A vím, že i náš František, mistr malířské palety, je ve světě, kde se zpívá...